

současné době má ve Španělsku 17 regionů statut autonomní oblasti, ačkoliv ústava z roku 1978 hovoří pouze o třech "historických národech" s vlastním jazykem: v Katalánsku, Baskicku a Galicii. Uznání katalánštiny jako oficiálního jazyka Katalánska zahájilo proces transformace, doprovázený nevyhnutelnými konflikty v politické a jazykové oblasti. Nicméně, Katalánci si za své úsilí zaslouží obdiv. Během třiceti let demokratického režimu dokázali oživit jazyk, který byl zatlačen do ústraní a zbaven jakékoli pozitivní perspektivy, a to přes období diglosie ve prospěch kastilštiny až po bilingvní stav. Jaký bude příští krok? Diglosie ve prospěch katalánštiny? Je pravda, že katalánština k tomu má veškeré předpoklady: je oficiálním jazykem, má svou normu a kodifikaci.

Na základě posouzení stávající situace z nejrůznějších hledisek se můžeme ptát: Jaký bude další vývoj pozice katalánštiny (a kastilštiny) v Katalánsku? Na jednu stranu, politika katalánské vlády se orientuje na propagaci jazyka způsobem, který může působit diskriminačně vůči kastilské komunitě a v extrémních případech vyvolává pocit, že cílem je naprostý katalánský monolingvismus. Politici nacionalistické ideologie prosadili uplatnění katalánštiny ve všech oblastech, i když často radikálními a jednostrannými metodami, v každém případě docílili značného růstu znalosti katalánštiny, zejména díky pevnému začlenění katalánštiny do systému vzdělávání.

Na druhou stranu se zdá, že v tomto okamžiku dosáhl proces šíření katalánštiny vrcholu. Jistá agresivita současné politiky je v protikladu k větší toleranci a širšímu jazykovému vybavení nastupující generace, katalánskému kosmopolitismu a vztahům s Evropskou Unií. Mladí lidé sice uznávají svoji identitu, avšak mnozí se stále cítí pevně spojeni se Španělskem. Tato rovnováha vytváří podmínky k tomu, aby se užití katalánštiny v neformálních situacích v blízké budoucnosti udrželo bez výraznějších změn.